

[Valdemar Sørensen.]

af andre. Det er dette Dobbeltudtryk, som gør, at man fra Handelens Side synes, at man maatte lægge Vægt paa, at det, Restauratøren har Ret til, er Beværtning, ogsaa med Tobaksvarer. Og nu erkender jeg jo, at Udvalgets Ændringer paa dette Punkt har indført en Forbedring, idet man siger, at dette Salg af Tobaksvarer skal være til Behov paa Stedet, men jeg finder dog Anledning til at præcisere den Grundbetragtning, som Handelen her har været inde paa, og som jeg for mit Vedkommende finder rigtig.

Der er dernæst det Sted i Bestemmelserne om Salg af stærke Drikke, § 29, hvor det siges i Stk. 3, at „stærke Drikke maa ikke forhandles eller udleveres under saadanne Omstændigheder, at der foreligger en aabenbar Omgaaelse af Reglerne om Udskænkning“. Det vil altsaa sige, at man bibeholder det Ansvar, en handlende har for, at en Kunde køber stærke Drikke hos ham og gaar uden for paa Gaden, i Trappegangen eller Gaarden og drikker dem. Det er et Ansvar, som jeg synes man ikke med nogen Ret mere kan lægge paa den handlende. Hans Ansvar maa være forbi, naar Varerne er solgt og Kunden forlader Butikken. Han ifalder jo i øvrigt Ansvar over for det Hus, han bor i; han skal overholde Husets Ordensregler, og for saa vidt der finder nogen Uorden Sted i Huset af den Art, der her er Tale om, risikerer han jo ved dette Brud paa Husordenen at miste sit Lokale. Men hvad der ellers foregaar paa offentlig Gade, bør ikke være den handlendes Ansvar; det maa være Politiets, den offentlige Ordenshaandhævelses Ansvar, der der kommer i Betragtning, og ikke mere den handlendes.

Saa er der Bestemmelsen om Markettenderier, hvor der ligeledes findes en Dobbeltthed i selve den praktiske Udøvelse af Beværtningen i Markettenderier. Det er for det første saadan, at man ikke skal svare Afgift af stærke Drikke som i andre Restaurationer, men det maa dog vist efterhaanden erkendes, at Markettenderierne er saa store Forretninger og handler praktisk talt under de samme Vilkaar som Restaurationer, saa man ikke i Længden kan have det Forhold, at Markettenderierne er privilegeret fritagne for den Afgift, som andre Restaurationer

maa betale. Der er endvidere den Sammenblanding af Handel og Beværtning i Markettenderier, som naturligvis maa forekomme Handelsstanden højst uheldig, efterhaanden som den udvikler sig. Det er jo Forretninger paa mange Hundrede Tusinde Kroner, det her drejer sig om, ikke alene med de Varer, man beværter med i Markettenderiet, men med alle mulige andre Forbrugsvarer, som forhandles i de samme Lokaler. Der finder paa dette Omraade utvivlsomt et Brud Sted med de almindelige Handelsregler, som det forekommer mig Handelsstanden har fuld Ret til at paatale og efterhaanden til at vente ændret.

Jeg kan saa ikke lade være ogsaa at sige et Par Ord om Bestemmelserne i § 10 om Gæstgiverier ud fra hele mit Syn paa Beværtning og Handel med stærke Drikke; jeg skal indrømme, at jeg ikke ser paa det paa samme Maade som min ærede Ven Hr. Jensen (Gørding). Jeg kommer f. Eks. paa dette Punkt om Gæstgiverierne til den Anskuelse, at den Maade, hvorpaa man stadig væk opretholder disse Gæstgiverier, er ejendommelig, idet nemlig et Gæstgiveri, naar det ligger i en Landkommune, ikke maa beværte Folk fra Kommunen. Det er dog efterhaanden en streng Fordring, at et Gæstgiveri, der ligger et eller andet Sted i en vidtstrakt Kommune, skal kunne overholde denne Regel. Jeg synes, at saaledes som Forholdene trafikmæssigt og paa anden Maade har udviklet sig, er det en Bestemmelse, som slet ikke passer i Samfundet, som det er nu til Dags. Det drejer sig her kun om en 300 Gæstgiverier, og efter min Overbevisning — jeg kunde desværre ikke trænge igennem med det i Udvalget — burde man have ordnet Forholdet saaledes, at disse Gæstgiverier fik den sædvanlige Ret til Udskænkning, enten de nu har den for stærke Drikke eller for alkoholsvage Drikke, og fik den paa den Maade, at de havde den i den Tid, deres Bevilling løber, og derefter kunde saa Kommunerne tage Stilling til, hvorledes man vilde stille sig. Men den Maade, hvorpaa man næsten skal møde med Hjemstavnbevis i et Gæstgiveri i en Landkommune for at faa serveret et eller andet, forekommer mig saa lidet stemmende med Nutidens Forhold, at man hurtigst muligt burde se at faa den ud af Verden.